

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

Ε μιά κίνησι δυσαρσεσκίας, κίνησι ανθρώπου τόν ο ποίο ένοχλούνε, ο Πέτρο Ντεμπάρ πήγε κα' άνοιξε τήν πόρτα. Δι' αή, ξαφνικώς, σάν γάμοσδε τήν ένοχλήσι ποιδνε, φάνηκε μιά ήλικωμένη γυναίκα σόν κα- τοφύλι. Δέν τολμούσε όμως νά προσχωρήσῃ...

—Σέ τί όφειλο τήν τιμή τής έπισκέψης σας, κυρία ; ρώτησε ο Ντεμπάρ, μέ μιά φωνή, τήν όποία προσπαθούσε νά κίνη όσο τώ δυνατόν πώ μαλαχιά.

Και τότε, γιατί τώ πρόσωπο, τά φερσίματα κα' ο φόβος τής ήλικωμένης αήτης γυναίκας τού έχαν κίνησι τή συμπάθεια. Τότε ή άγνωστη, παίρνοντας μιά ξαφνική άπόφασι, μουρμούρισε γρήγορα - γρήγορα τά έξης :

—Κύριε Ντεμπάρ, έρχομαι έκ μέρους τής γυναίκας σας... Προχθές μόλις γύρισε απ' τήν 'Αμερική. 'Αλλά ξαφνικά άρρώστησε... Είπε πολλή άσχημα... Οι γιατροί είπαν ότι διά τήσιν άνώμην δύο - τρις μέρες τού πολύ... Με παρακάλεσε νά 'ρθώ νά σας βρω και νά σας πώ νά πάτε νά τήν δῆτ'... Σας έκτενε νά μή φανήτε κληρός...

Μιά όδυνήρη σκέψις παρμόρφασε τώ πρόσωπο τού κυρίου Ντεμπάρ. Βυθίστηκε βότερα σέ βαθιά σιλλογή, ενώ τώ βλέμμα του χανόταν στό κενό. Κάποια πάλη γινόταν στήν ψυχή του...

Τέλος γύρισε, κούταζε τήν ήλικωμένη γυναίκα και μ' έκφρασι ανθρώπου άναρχωμένου νά κίνη κάτι τώ άναπόφευκτο, μουρμούρισε σιγά - σιγά :

—Καλά, κυρία... Πηγαινετ' και σας άκολουθώ !...

Στό ταξί πού τούς μετέφερε στό άλλο άκρο τού Παρισιού, ο Ντεμπάρ βόηκε τήν εύκαιρία νά ξαναβηθεί πάλι στίς σκέψις του. 'Ανατόλησε τώ παρλιθόν, χρόνια, πολλά χρόνια πώ πίσω... Θυμόταν ότι μέ τή γυναίκα του είχε ζήσει μονάχα τρία χρόνια, απ' τήν ήμέρα πού παντρεύτησαν. Τρία χρόνια γεμάτα από τρελή έντονια, όσπου μιά μέρα—άξαφνα—άνακάλεσε τήν τρομερή πρ'αίσι'α : 'Η γυναίκα του τόν άπατούσε !

Στήν άρχή, άν και τώ έλδε μέ τά μάτια του, δέν τώ πίστεψε. Τόσο φοβερό, τόσο άποτόρρα ο τού φάνηκε ! Τόν άπατούσε μέ-τόν καλύτερο φίλο του ! Πού είχε βρω τή δόνημα, μέ γυναίκα πού τήν λάτρεινε, πού δέν τής είχε δώσει ποτέ τήν παρσικωρή άρεσμή, νά τού κίνη ένα τέτοιο κακό ! 'Η Λευκή προσπαθούσε νά δικαιολογήσῃ : Είπε ότι βρέθηκε σέ μιά στιγμή άδυναμίας, ότι δέν ήταν κυρία τού έαυτού της, ότι σιγά - σιγά, κα' από γλύστρημα σέ γλύστρημα, έπεσε στόν γκρεμό. 'Εκλαψε, έπεσε στά πόδια του, τόν έκτενισε μέ φθόνους μετανοίας, νά τήν συγχωρήσῃ. Μά ο Ντεμπάρ έμεινε άμελεμένος. 'Όχι γιατί ήταν σκληρός, αλλά γιατί έννοιωσε ότι κάτι είχε σπάσει μέσα του τελειωτικά.

—Λευκή, τής είπε, βότερα από κάμποσες μέρες, καταλαβαίνεις κα' έ'σθ ότι δέν μπορούμε πιά νά ζήσουμε μαζί... 'Ό, τι κι άν κάνουμε, πάντα θά ύπάρχει κάτι μεταξύ μας πού θά ψιχαίνει τώ δεσμό μας... Λοιπόν, τώ καλύτερο είνε νά χωρίσουμε !...

Θέλοντας και μή, ύποτάχτηκε στό θέλημά του ή γυναίκα του. Κ' έ- στερα από δύο μέρες έφυγε από τώ σπίτι του.

Τά δύο πρώτα χρόνια-μετά τώ χωρισμό, ο Ντεμπάρ μάθαινε πότε - πότε νέα για τή γυναίκα του : Είχε πάει στό Μπροντό, όπου είχε ά- νοίξει ένα κατάστημα. Κατόπιν όμως έχασε έντελώς τά χνῆρη της. Και καθώς ο χρόνος είχε σβήσει μέσα του και τώ τελευταίο άπομεινάρι τής άγάπης του, είχε πῆναι πιά νά ένδιαφέρεται για τή γυναίκα του.

Τώ ταξί, άπό διάσχιση μερικών έσρημων και βρωμερών δρόμων τόν πώ λαϊκόν συνοικιάν τού Παρισιού, σταμάτησε μπροστά σ' ένα σπίτι μέ άθλιο έξωτερικό.

—'Εδώ μένει !... ψθύρισε ή ήλικωμένη γυναίκα. Είμαστε γείτονισ- σες. 'Εγώ μένω στό τέταρτο πάτωμα κα' ή κυρία Λευκή στό πέμπτο !...

Από μιά στενή σκοτεινή σκάλα, ο Ντεμπάρ άρχισε ν' ανεβαίνει πρὸς τώ πάτωμα, όπου έμεινε ή άλλοτε γυναίκα του. Βαριά μυρωδιά μοχλάζ- τόν έπληγε. Μιά φίλη, μιά μελαγχολία βαδία, έσφιγγε τήν ψυχή του. Σιγχαρόσας όμως μιά άνησυχία κα' ένας άόριστος φόβος πόν είχαν κυ- ριοεύσει : Πῶς θά ήταν άραγε ή γυναίκα του, πού είχε νά τήν δῇ ε- κωςι δόλοληρα χρόνια και πού είχε καταντήσει τώρα στήν πώ τριχτή ήγκατάλειψι !

—Στό πρώτο δωμάτιο άριστερά, τού είπε τότε ή σκηνόδ' του, όταν έφτασαν στό πέμπτο πάτωμα.

'Εκείνος όμως τήν άρρησε νά προσηγήσῃ, λέγοντάς της :

—Βιάστε καλύτερα έσείς πρώτῃ !...

'Η ήλικωμένη γυναίκα χτύπησε τήν πόρτα κα' ένα αδύναμο 'Επι- πρός !, άκούστηκε από μέσα.

Μπράν.

Σ' ένα σιδερένιο καλωγορέθβατο, βαθιά στή γωνία τού δωματίου, κοίτονταν μιά γυναίκα. Τώ αδύνατο φῶς ποίπερτε άπάνω της, τήν έ- κανε χλωμότερη απ' ό,τι ήταν. 'Ανάσινε γρήγορα και σφυρηχτά και τά μάτια της είχαν πάρα τήν έκφρασι τόν έτοιμοθάνατον. Τώ πρόσω- πό της ήσαν κάσιγχο, ραπισωμένο, πρόσωπο ταιριασμένης γρηής...

'Ο Ντεμπάρ δέν ήξερε τί νά πῇ καί τί νά κίνη. Μιά τρομερή άγω- νία τόν είχε κυριεύσει, πού παρ'αίε κἀθε κίνησι του.

'Αξαφνα, ή ξαλωμένη γυναίκα, σάν ν' άντελήφθη έπατέλους τήν παρουσία του, γύρισε και τόν κούταξε. Τά μάτια της σπηλώθηκαν λίγες στιγμές άπάνω του κα' βότερα φώναζε μέ μιά άγρια χαρά :

—Πέτρο !... Πέτρο !... 'Εσθ είσαι !... Σ' είχαρ-στό πώ ήρθε... Δέν φαντάζεσαι τί καλό μού κάνεις... Θά πειθάνω εύτυχισμένη !...

'Ο Ντεμπάρ πλησίασε. Πῆρε μιά καρτέλα, τή μοναδική πού ύπάρχε- στω δωματίου, και κούνησε.

'Ενας άπέραντος όλετος γέμισε τήν ψυχή του. Τή στιγμή εκείνη ξε- χνούσε τώ κακό πού τού είχε κάνει αήτῃ ή γυναίκα και δέν έόλειε μπερ- σά τού τώρα παρ' ένα δυστυχισμένο άνθρωπον πλάσμα πού ποιοίσε.

—'Ησυχασε, Λευκή ! ψθύρσ'... Μῆν κανείς έτσι !... Θά γίνης κα- λά... Δέν είνε σωστό νά χάνεις τώ θάρρος σου !...

'Η έτοιμοθάνατη γυναίκα έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλή. Κι' βότερα, καταβάλλοντας μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια, είπε :

—Ξέρω ότι θά πειθάνω, μά δέν μέ νοιάζει γι' αὐτό... 'Υπόφερα τόσα πολλά στή ζωή μου, όστε ο' θάνατος θά είνε άπολύτρωσις για μένα... Τί νά τήν κάνω τή ζωή, έτσι πού κατάνησα ;... Μά εκείνο πού μέ σκατώνει, έκείνο πού μέ κάνει νά πονά, όσο τίποτ' άλλο στόν κόσμο, είνε ότι μοιρεί νά πειθάνω χωρίς νά μέ συγχωρήσῃ.

Χωρίς νά μέ συγχωρήσῃς έ'σθ, Πέτρο μου, πού είσαι ο' μόνος τόν άπώο άγάτρησα αληθινά στόν κόσμο !... Ξέρω ότι έφταιξα... Ξέρω ότι ήταν τρομερό έκείνο πώ έκανα... 'Αλλά πιστεψέ με : 'Ο θ'ός με ημίωρησε μέ τώ παραπάνω !... 'Υπό- φερα όσο ίσως καμιά άλλη γυναίκα στόν κόσμο. Δέν έμεινε έξεντελισμός, δέν έμεινε ταπεινώσις, πού νά μῆν τά δοκμάσου... Δεκαπέντε δόλοληρα χρόνια σφύθηκα στήν 'Αμερική, από πῶς σέ πό- λη, κανένας δ'τι μπορούσα... Δέν βόηκα όμως όστε έ'σθ μιά στιγμή τή γαλήνη πού ποθοῦσα, τή λησιμονία, τήν ήσυχία... Με βασάνιζαν τύψεις, τύψεις φρικτές, μαρτυρικές, και ο' μόνος μου πό-θος ήταν νά μέ συγχωρήσῃς, Πέτρο !... Νά μέ συγχωρήσῃς για έ'να έγκλημα, πού τώ πλήρωςα μέ τώ αμα μου !...

'Ο Πέτρος Ντεμπάρ είχε γυρίσει άλλού τώ κε- φάλι του. Τόβανι τρομερό κακό νά βλέπῃ αήτῃ τή γυναίκα. Δέν είχε βρω τίποτε από τήν παλιά του Λευκή, όστε καν τή φωνή της : Κι' αήτῃ ά- κόμη ή φωνή της είχε βραχνάσει, είχε γίνει ά- γνώριστη !...

—Αούπν, Πέτρο ;... Πές μου, σέ παρακα- λώ, Πέτρο μου, μέ συγχωρείς !...

Είχε άνασπρωθῇ στό προσέφαιό της και προσπαθούσε ν' άνταρστή τώ βλέμμα του. 'Η φωνή της έτρεμε και κἀθε τόσο έντονης άνατριχίλες κυλούσαν στό κορ- μέ της. 'Ενοιωσε κανένας ότι δόλοληρη ή ζωή πού της έμεινε είχε συγ- κεντρωθῇ σέ μιά υπεράτῃ, άγωνιάδη προσπάθεια.

Τότε ο' Πέτρος Ντεμπάρ, μέ βορκαμένη από άβελιη συγκίνησι μά-τια, έστρεψε ο' αήτῃ, τήν κούταζε μέ άπειρο όκτο και τής ψθύρισε :

—Ναι, Λευκή !... Μ' όλο τώ κακό πού μοίκανε, σέ συγχωρῶ... Σέ συγχωρῶ, γιατί ύπόφερες πολύ !...

Τώ πρόσωπο τής έτοιμοθάνατης φωτιστήκε. 'Ενας στεναγμός άνα- κοιμήσεως φούσκωσε τώ στήθος της. Κι' άόπαινε κλίνντῃ... 'Η βασανι- σμένη ψυχή της είχε πετάξει έκεί πού ύπάρχει αλωνία γαλήνη...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Όπου ύπάρχει κακή πράξις, θά συνοδεύεται συχνά κα' από μυστικό- τητα. 'Όπως άλλωστε κα' ή μυστικότητα κρύβει συχνά στό βάθος της κάτι τώ ένοχο.

'Ο ταπεινός διαφέρει από τούς νεκρούς μονάχα κατά τώ έξῆς : 'Ε- κείνοι μπορούν κα' ένταπνίζονται, ενώ αὐτός όχι !

'Όπου μοιρεί και μιλάει τώ χοῦμα, κα' ή πώ φλίσιαρ άκόμη γλώσσα σκαπνεί.

Συχνά ή τύχη έρχεται δίχως νά τήν προσκαλῇς. Κι' όταν τυχόν τήν προσκαλέσεις, άπομαρτνείται μέ σκληρότητα.

Κατά γενικόν σχεδόν κανόνα, ό φίλος μας λυπόινται μέν για τίς δυστυχίες μας, αλλά και χαίρουν για τίς...άτυχίες μας !...

